Sygn. akt: I C 768/15 upr.

WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Tyrakowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Wojciechowska-Stasik

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2015 r. w Jarocinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 1.726,67 zł (tysiąc złotych siedemset dwadzieścia sześć złotych 67/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 czerwca 2015r. do dnia zapłaty

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 612,19 zł (sześćset dwanaście złotych 19/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

4. nadaje wyrokowi w zakresie punktu 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR M. Tyrakowska

Sygn. akt I C 768/15 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05.06.2015r. powód (...) (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego J. S. kwoty 1832,17zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 841,47zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i ustawowymi odsetkami od kwoty 990,70zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniósł, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 19.07.2013r. przejął od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 11.07.2008r. nr (...). Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z dokumentów finansowych (k.2-4).

Pozwany J. S. nie stawił się na rozprawę w dniu 03.11.2015r. i nie usprawiedliwił swojej nieobecności, w związku z czym Sąd, w oparciu o treść art. 339 § 1i 2 k.p.c. wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne wskazują, iż pozwaną i wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki. Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwany J. S. nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę oraz nie wypowiedział się co do twierdzeń powoda. W związku z tym, zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości. Jako niezasadne i sprzeczne z prawem uznać należało zastrzeżenie w umowie pożyczki opłaty za jej obsługę i prowizję w wysokości 157,00zł.

Zgodnie z art. 7a ustawy z dnia z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 100, poz. 1081 ze zm.– w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy - zgodnie bowiem z art. 66 **.** 1. Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe- Dz.U. z 17.06.2011r., Nr 126, poz.715) łączna kwota wszystkich opłat oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust.1 pkt 4), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu. Przepis ten pozostaje w związku z wprowadzeniem do kodeksu cywilnego regulacji art. 359§ $2^{((1-3))}$k.c., określających maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej. Zamysłem ustawodawcy było uniemożliwienie kredytodawcy powiększania kosztów kredytu innych aniżeli odsetki w celu rekompensowania sobie ograniczenia, wynikającego z kodeksu cywilnego, zawartego w regulacji o odsetkach maksymalnych. Wyrażenia „całkowity koszt kredytu", zdefiniowane w art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim oraz „łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów", określone w art. 7a ustawy antylichwiarskiej, nie są tożsame. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszystkie koszty, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt (art. 7 ust. 1 ustawy), natomiast łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów obejmuje koszty związane z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (art.7a ustawy) - por. Remigiusz Kaszubski, Agata Tupaj-Cholewa, Regulacje „antylichwiarskie" dla konsumentów i przedsiębiorców - przepisy polskie i wspólnotowe, teza nr 3, PPH 2006, nr 4, str. 34. Elementem kosztów, który ustawodawca wprost wymienił w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wprost, są opłaty. Pod pojęciem opłaty należy rozumieć koszty pobierane od czynności faktycznych, mających charakter niejako „obsługowy" w stosunku do podstawowej działalności kredytowej. Co do zasady mają one na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonej czynności, w praktyce jednak mogą stanowić również źródło jego dochodu.

Pozwanemu udzielono limitu kredytowego do kwoty 1030,00zł. Z tytułu opłat, prowizji i opłat za prowadzenie rachunku naliczono kwotę 157,00zł. Przedmiotowa kwota opłat znacznie przekracza określoną w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wartość 5% udzielonego kredytu. Powód może domagać się 51,50zł tytułem kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (5% od 1030,00zł = 51,50zł). Kwota wyższa niż 51,50zł jest sprzeczna z wysokością ustawową. Niedochowanie zaś obowiązku z art. 7a cyt. wyżej ustawy, czyli obciążenie konsumenta większymi kosztami niż wynikające ze wskazanej regulacji jest działaniem sprzecznym z ustawą i w tym zakresie nieważnym (art. 58§ 3 k.c.).

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1726,67zł, na którą składają się: żądana kwota pomniejszona o należność z tytułu opłat i prowizji ponad kwotę 51,50zł (1832,17zł – 105,50zł = 1726,67zł), a w pozostałym zakresie żądanie oddalił.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania powoda, Sąd stosunkowo rozdzielił koszty na podstawie art.100 zd.1 k.p.c. Na należne powodowi koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 30,00zł, 17zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 600,00zł, ustalone przy zastosowaniu stawek określonych §6.3. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.

z 2002r., nr 163, poz. 1349 ze zm.). Powód wygrał sprawę w 94,26%. Należy mu się zatem kwota 612,19zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (94,26% x 647,00zł = 612,19zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w trybie art. 333§1 pkt 3 k.p.c.

/-/ M.Tyrakowska